

МАРКО ЧЕРЕМШИНА

Верховина Оповідання, поезії, твори для дітей

ХАРКІВ

Купити книгу на сайті Kniga.biz.ua >>>
2024

Пішло з дурниці. Присяжний громадський Янцьо Кше-сінський кликав старого Федора Орфенюка в куми, бо сподівався багацької крижми. Дід відпрошувався по-господарськи. Насамперед показав присяжному сволок, на якому був вирізьблений рік, в котрім дід родився, а другий рік, в котрім будував хату. Хаті сорок шість, а дідові сімдесят років, то вже старому гляба діти до хресту держати. Вже ноги і руки не статкують, вже не вдержав би фіна, не діждав би його дружити, то що такий кум вартує?

Присяжний не вгавав просити і хвалив діда, що він ще годен верхом їхати, й що, доки люлька смакує, доти сила бірує, та що сила не в молодій крові, але в розумній голові, так як путеря у багача, а не у голій хорбаці.

Але дід не похочував і чемно відмовлювався, а присяжному желав, щоби його червак ріс до черевика, а від черевика до чоловіка. А щоби присяжний не покмітив дідової неохоти, просив дід його зичливо, щоби колись показав йому ту свою дитину, най би харкнув її у твар на вроки, най би дав овечку на розплодок.

Присяжний догадався, що багач ним гордує, і просив діда, аби йому вибачив його докучливість, та й відійшов швидко і не дався дідові відпроваджувати через подвір'я у грешній розмові.

А дід дивувався з невісткою:

— Такий старцун, такий торбей громадський, така ленка дрантива мене в куми забагає! Ех, коби не такий час, не так би я зупинив куми на мисі та книжку біз!
Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Невістка радила дідові, аби собі язик кусав і тихше говорив, бо присяжний може дідові слова зачути, а тепер він має власть і селом трясє.

Дід відтяв, що не боїться пустого бука, але однако голос приглушив у собі так, аби лишень невістка чула, і зараз таки сумнівався:

— Може-бо й є, чув проклетюк безчесний?

Невістка, вдоволена, що дід її слухає, безпечила його, що вітер віє у противний бік, а не за присяжним.

Відтак дід досерджувався вже в хаті по вечері:

— Гет світ обмінився: такий нероба-полатайко тепер над людьми міць має, тепер його верх, його орел над селом літає, тепер він напереді, а ти його бійся!

Ти, голаку, а ти против мого коліна?

Аби я тобі копилюка ерстив? Аби я з тобов за стів сідав? А йди ж ти дранко латана. Машір мені з хати, ти, кашкетнику рогатий!

Дідова твар черленіла, а очі, як два вуглики, світили.

То ще було сьогодні, а на другий, в саме полудне, у діда гості: присяжний з двома паничами.

— Давай, діду, підводу для коменданта!

— Ей, сарачетка, у мене кінь хромає.

— То ніц, — каже білявий панич.

— У мене віз розсипався!

— Ми його складемо, — відрізує чорнобривий панич.

— У мене син погиб на війні, моя ґаздиня погибла від кулі, а я сам з невістков, та онучет двоє.

— То ніц не робить, — відрізують паничі, — маєш, старий, коні, мусиш їхати, хоть би що було.

— Нема кому фірманити, — борониться дід.

— Пожене невістка, — посміхається чорнявий панич і моргає на дідову невістку.

— Невістка маржину та й діти кутає!

— То поїде дід, — каже білявий панич.

— **Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>**

— Я також не годен, а служу паньству, — рубає чорнявий панич.

А присяжний все мовчить і тільки здвигає плечима та відвертається, коли дід кладе на нього свої очі.

Та один панич тут говорить, а другий вже на дворі з присяжним віз виточив і коні запрягає.

Звертівся дід, гей веретено, та до невістки на раду.

Невістка каже: «Поїду я!»

А старий шепче: «Їду я!»

— Ви, дедю, не годні!

— Тому поїду я, аби довго не тримали.

— Коли може вдарити плюта та й тогди передрегнете, дедю!

— То борше випустять мене, старого, як тебе, молоду!

— А ви ж, дедю, годні цьому видержати?

Дід підійшов до присяжного, поплескав його по плечу, приязно усміхнувся з-під сивавого пристриженого вуса і допитувався уперто, куди паничі потрібують підводи, аби знав, кілька паші брати.

Присяжний споглядав в долину і, кидаючи зором на паничів, клав пальці на губи та й давав дідові знати, що йому не вільно нічого казати.

Дід вийняв присяжному люльку з камізельки і набив її своїм тютюном кришеним, а паничам подав капшук.

Та й вогню їм викресав.

А тоді паничі ніби добрїли і радили дідові брати паші на добу, а присяжний повів рукою долів в сторону міста і назад додому.

Дідові легше стало, й його сиві очі зраділи, що лиш до міста і з міста назад має їхати.

Паничі впрягли коні й квапилися сідати.

Дід закликав невістку в комору і розповів їй всі важніші тайни господарські, віддав ключі і радився, що має брати з собою в дорогу.

Невістка убрала діда швиденько і верх киптаря та чирчикового вуса, а паничів упрягли в чирчиковим

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ковніром і бовтицями. І питалася, чи харч возьме дід у скірянний бордюг чи у бисаги, — а дід казав, що по Петрі красне верем'я і тому возьме бисаги.

Невістка вложила в бисаги три книші, кусак солонини, вузлик бринзи, і ракву масла, та й гарчик робленого молока.

Дід ріс із вдовolenня, що невістка його так щиро дозирає, але назверх гальмував по-багацьки невістчину щирість, кажучи, що не годен і половини схарчувати. Відтак увійшов ще раз в хату, добув з грядок скруцак тютюну і сховав у ремінь, а погладивши обидвох внуків по голівці, наказав їм, аби слухали нені. Перехрестився на дорогу, а тоді невістка вхопила йому з рук бисаги, і подала капелюх, та й поцілувала в руку, а несучи бисаги і батіг до воза, желала дідові, щоби добре гостив і здоров вертав домів якнайшвидше.

Паничі і присяжний позасідали на возі і покривлювалися дідові, що подобає на комісара сторожі цлової.

Невістка подала дідові до рук батіг і ремінні поводи та й говорила так, аби паничі чули, що сподівається діда на завтрішний ранок. Дід тріснув батогом, потвердив невістчин здогад, а виїхавши поза браму, пристанув. Невістка, знаючи, що дід щось забув з собою взяти, прискочила 'д нему близько, а він шепнув її до ушка, аби винесла йому десять злотих. Коли невістка побігла у хату, дід став за нею накликати, аби винесла також і джерги, бо треба буде попасати і коні накривати. Невістка передала дідові гроші і підстелила крашені джерги, а тоді дід пригадав собі, що не взяв ключа від воза. Паничі сердилися на дідову забудливість, а дід впевняв їх, що і вони будуть забувати, коли сьомий хрест переступлять, — а відбираючи ключ, завйокав на сиві коні і від'їхав.

Присяжний розсміливився і показав дідові, щоби їхав на пляцівку, бо відти має когось везти долів.

Пляцівка була серед села у Малярчукових хатах. Малярчук був перед війною перший багач у селі, але згинув на фронті під Раранчем, а жінка Одокія лишилася вдовицею і не уміла відгризатися, і через то війт легко забрав її хату на приміщення. [Купити книгу на сайті kniga.biz.ua](#) >>> имарку.

У зимарці найшли її перед Різдвом застрілену, а тоді жан-дармерія зайняла і зимарку, щоби порожня не стояла.

Такий кінець Малярчуків все пригадував дідові Федорові, що і його родові загрожує подібна доля, коли ззагоді, ще за свого життя не звінчає молоду невістку з біривливим парубком і не покладе на талані силу. Малярчукові хати потинали діда ще й тому в серце, що все пригадували йому небіжчика сина Миколу, його праву руку, одинака дорогого, його оди-ноку втрачену надію.

Заїхав дід возом перед самі вікна, а коли паничі зіскочили з воза, вийшов з хати комендант і казав робити місце на дві їмості, аби вигідно собі сиділи.

Дід зрадів, що буде везти пані, а не шандарів, бо думав собі, що пані не будуть у місті баритися і він скоріше верне домів.

— Повезеш, бадю, ці обі їмості долів у місто на відпуст, бо завтра Матки Божої-шкаплержної, — каже комендант.

— Аби пані тривали та й храмували, — каже дід Федір.

— Не кажеться нам «пані», лиш їмості, бо ми вам не рів-ня, — поправляє комендантова. Її веснянкувата твар, кругла, як раква, набігла кров'ю під білявими бровами, а її товстень-ка червонява ручка погрожувала дідові.

Чорноока, худа її товаришка, яку худенький, як протичка, панотчик тримав попід руку, сама з себе оправдувала діда, що він межи панами небувалий і тому не знає добре, кому і як має честь віддати.

— Аби-сте нам здоровенькі їмостували, наші файні та молоденькі їмостечки золотенькі, — поправлявся дід уклад-но і швидко.

Так само, як панотець, голений комендант гукнув на най-мички, аби винесли вино та й тістечка, бо віз гей розсохся та й треба його підолляти, щоб не скрипів під їмостями і щоб не скробав їх молоденького серця. Метнулися наймички і ввесь стіл на віз перенесли.

Панотець поблагословив і вино й тістечка, а комендант роздав повні пугарі їмостям і панотцеві та й паничам в руки і просив сидіти на сидінні, аби не вийшли з місця, а панотцеві сідало.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua

— Аби їмостям срібні стремена у дорозі ніжок не давили, — докидали паничі.

— Аби їмості по дорозі з ладними кавалерами здибалися, — желав панотець, підсміхаючись зичливо.

— Та й аби у добрий час ми від'їхали, — пригадувався дід. Тоді комендант подав і дідові повний пугар, а дід роз'яснив свою твар і став приповідати:

Молоденьке панство ясне, всі ірщені люди,
Напиймося того винця, як Біг даст, так буде!

Комендантова наказувала свому ґазді, аби тямив, що має жінку, та й аби не вакався йти в село до молодиць, бо вона дізнається і буде йому вуха крутити, а панотцева ґаздиня пригадувала панотцеві, щоби не сповідав молодиць, ні дівчат гарних, аж вона верне з відпусту, бо як ні, то її кулак буде в роботі.

Комендант покликувався на панотця і прирікав, що буде разом з панотцем весь час ґречний і оба будуть постити та своїх ґаздинь виглядати.

Комендантова ґаздиня підозривала коменданта:

— Ти, Вальорку, не дури мене, бо я чула, що ти закусив зуби на ту молоденьку удовичку, на ту невісточку Орфенюкову!

Дід глянув допитливо на коменданта, а комендант заперечив рукою.

Панотцева їмость свому ґазді наказує:

— Ти, Ясю, не крути і не відкликайся на Вальорка, бо я вас добре знаю, ви оба однакі, оба псіюхи!

Комендант обняв панотця поза шию і кривдувався:

— Видиш, Ясю, як нас наші ґаздині малюють?

А панотець помагав комендантові:

— І твоя Рузя і моя Маня гадає, що ми такі, як вони, не наситні!

Паничі посміхнулися.

— Дай Боже спасувати та не хорувати, — вмішується дід і пригадує їмостям, що час їхати, бо сонце вже високо і по дорозі

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Комендантова бере свого мужа 'д собі на бік і йому щось в ухо шепоче, а відтак обіймає його і цілує та й плаче так сильно, що її кругле та повне лице бороздиться бороздами, гей обручами, а на ньому білявий пушок збивається у маленькі горсточки, сльозами мочені.

— Голубе мій, соколе мій, скарбе найдорожчий, не тужи за мною!

— Ластівочко моя, перепеличко моя, їдь здоровенька, вертай борзенько!

Панотець також свою газдиню відкликає набік і в обі ручки цілує та й у личко гладить і розціловується.

І знов обі пари цілуються та й обіймаються і шириньками очі утирають.

І обидва газди на фіру свої газдині висаджують, аж упрівають.

І тоненькими килимами їх ніжки накривають і парасольки над ними розпускають.

Комендант пригадує ще своїй газдині, щоби на відпусті дзеркало до спальні купила, а панотець наказує, аби його газдиня не забула купити оливи до пугарів у церкві.

Дід тріскає батогом і, перехрестившись тричі, виїжджає в дорогу.

Та лиш він подався за ворота, а пані десь-відкись біленькі хусточки повидобували та й вимахують ними напротив любові своєї на першій скруті дороги, та й на другій, та й на третій, під Синім грунем, аж їх ручки ізболіли.

А як Синій грунь проминули, то вони парасольками понакривалися і солодкі тіста їли та меди пили, запашний тютюн курили. Та помалу-помалу обі їмості роз'яснилися, розлебеділися, розспівалися попід кичерами, попід малявами.

А дідові навперед очей невістка станула:

«Таке воно, гей тот марець, тота челядь: тут хмари на чолі збирає, тут уже посміхаєси, голубе небо 'д тобі нахиляє. Правда, невісточко, що ти мене слухаєш, і шануєш, і доглядаєш, як рідна дитина, але най на твоє серце глипне сонечко, та й **Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>**

молодюка приймеш, та й буде тобі дід заважати! Правда, що ти пустим не орудуєш, але тепер по смучій війні удовиці походили з розуму та й віддаються за таких барабів, що не варт їм за наймитів бути. А най на невістку сяде муха та най вона збицкаєси, та й пішов Орфенюків талан межі псярство, бо він у тестаменті її весь свій маєток записав».

Щось гейби запекло діда у серце, щось привиджується дідові, але він не хоче цьому вірити, аби комендант на його невісточку закусив зуби. Але тота його газдиня таки до очей йому того уповіла. Видко, межі ними був якийсь колот через його невістку, видко, щось там коїться, та не знати що: чи комендант сам кинув око на невістку, чи гилить її когось? Ледве він сам схоче під невістку підсипатися, коли дома свою газдиню має. Але і панотець гляба ревнувати, бо панотець заходить собі із своєю газдинею, так як з жінкою вінчаною, і так щире її виряджає та її голубить, то над нею розщибається, як рідний чоловік над жінкою справедливою. Хоть би прем його наставники духовні заборонили йому шлюб брати, то він тоту заборону десь чує, бо він, певне, сам собі дав шлюб потайки так, що наставники не знають, — ну, і має шлюбну жінку в хаті. Наставники гадають собі, що він парубочить та й на церкву робить, а він собі вінчану жінку тримає та й на свої діти робить. Але-бо цей панотець ще молоденький, ще й селом до челяді прилипає, ще й любаски має! Та хоть би він і прилип до невістки, то із-за попа нема стиду та й дід непотрібно журиться за невістку. Але як він змовився з комендантом і хоче якогось барабу на талани розмістити — та його з невісткою звінчати, то це гірше може бути, бо невістка попа послухає та й коменданта збоїться. Та й тоді, діду, пропадьоска! Шибает дід гадками, а через дорогу навперед коней заяць: скакіц! Дід перехрестився, а їмості розсміялися:

— Щось вам, діду, не поведеться, — каже комендантова.

— Най ворогам нашим не ведеси, — відмахується дід.

— Не поцілує вас ваша любаска, — вгадує панотцева

газдиня **Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>**

— А ви ще собі з любасками заходите? — питає діда здивована комендантова.

Дід обминає відповідь, приповідуючи:

Аби пані панували, аби пані жили,
Аби пані молоденькі паничів любили!

Їмості впевнювалися, що дід десь у долішнім селі має ще свою любаску із молодших літ, і допитувалися, скільки разів у місяць її відвідує.

Дід знов обминає те питання і відрікає, що все на світі є в божих руках, — а коли уздрів при дорозі чистий жолібець, станув, роззубелав і напоїв коні, щоби відвернути увагу від себе.

Їмості видобули дві фляшки вина і казали дідові їх у воді застудити, а відтак казали їх розкоркувати і одну фляшку подали дідові, а другу поклали межі себе та й стали по черзі пити і своїми чоловіками вихвалюватись:

— Мій Вальорко, — казала комендантова, — так мене любить, що все село вистріляв би за мене одну.

— А мій Ясьо, — казала панотцева їмость, — так за мною пропадає, що сам мене розбирає, сам суконку розпинає і сам роззуває. Та й не заснув би, доки я його на своїх грудях не заколишу.

— Та й мій Вальорко інакше не засне, доки зі мною не напеститься, а не раз і вночі мене будить. А такий для мене добрий, що навіть мої гадки відгадує. До тогід то робив слідство у тім арешті на подвір'ю, де тепер у нас стайня. Приведуть не раз тих арештантів, чи комуністів, чи соціалістів та й у тім арешті коло них упрівають, аби від них дізнатися правди. То такі звідти били у хатні вікна зойки та стогнання, що вікна дрожали, а мій малий Юзьо в колисці будився і плакав. Гей, чоловіче, думаю собі, таже я оглухну від тих криків, а дитина виплаче собі очі за пустих бандитів! А він мені нічого не каже, лиш я дивлюся на другий день, а за хатою робітники мурують.

Купити книгу на сайті Kniga.biz.ua >>>